

ภาพจาก : <http://www.aseannewsnetwork.com/singapore/politics-thai.html>

การเมืองการปกครองสิงคโปร์

ลักษณะเด่นและความสำคัญของการเมืองสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบันเป็นประเทศที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดี ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีเยี่ยม สิงคโปร์มีการปกครองในระบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร มีประธานาธิบดีทำหน้าที่เชิงพิธีการเท่านั้น สิงคโปร์ได้รับการจัดตั้งให้เป็นสาธารณรัฐสิงคโปร์เมื่อ เดือน ธันวาคม 1965 สิงคโปร์รับเอาระบบประชาธิปไตยรัฐสภาของอังกฤษเป็นแม่แบบแต่สิงคโปร์มีแต่สภาเดียวไม่มีสภาคู่แบบอังกฤษ

นับตั้งแต่มีการ เลือกตั้งครั้งแรกหลังจากได้รับเอกราชนั้น มีเพียงพรรคการเมืองเดียวคือพรรคกิจประชา(P A P : People' Action Party) เท่านั้น ที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมืองในสภาว่าสามทศวรรษ โดยมีผู้นำประเทศเพียงคนเดียวคือ ลี กวน ยู ภายหลังกายลีจึงยอมลงจากตำแหน่งเพราะบริหารประเทศมานาน แล้วสืบทอดอำนาจให้คนสนิท คือโก๊ะ จ๊ก ตง ซึ่งนายลี้ก็มีบทบาทในการบริหารอยู่ในตำแหน่งรัฐมนตรีอาวุโส โก๊ะ จ๊ก ตง ก็ดำเนินนโยบายในแนวทางสานต่อทางการเมืองจาก ลี กวนยู เช่นเดิม ในปัจจุบัน การเมืองการปกครองสิงคโปร์นั้นถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีระบบการเมืองที่ค่อนข้างมีเสถียรภาพมากเป็นลำดับต้นๆของโลกเลยทีเดียว เพราะระบบการเมืองสามารถดำเนินไปได้อย่างมีระบบระเบียบ ไม่มีการแทรกแซงจากอำนาจนอกระบบเช่นการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย กันเองในหลายๆประเทศ เสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลสิงคโปร์เกิดจากการที่สิงคโปร์มีรัฐบาลพรรค เดียวครองอำนาจมาเป็นเวลานานมาก จนชนชั้นนำที่อยู่ในอำนาจทางการเมืองสิงคโปร์นั้นกระจุกอยู่กับกลุ่มคนเพียง กลุ่มเดียว พรรค PAP.ของอดีตนายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ มีบทบาทอย่างมากทางการเมืองตั้งแต่ยุคการ เรียกร้องเอกราชจนถึงปัจจุบันที่มียาน ลี เซียน ลุง บุตรของ นายลี กวน ยู มีอำนาจทางการเมืองจากการเลือกตั้ง

คำถามที่สำคัญในการเมืองสิงคโปร์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเข้าใจการเมืองและความสัมพันธ์ทางอำนาจ การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจอื่นๆ คือทำไมคนสิงคโปร์จึงยินยอมยอมรับต่ออำนาจของพรรคPAP เพราะถ้าย้อนกลับไปดู หนทางทางการเมืองภายในประเทศ เราจะพบการใช้อำนาจของรัฐอย่างเด็ดขาดในการควบคุม สิทธิ เสรีภาพของพลเมืองอย่างเข้มข้น แล้วโย พลเมืองสิงคโปร์จึงนิยมในการเลือกพรรคPAP เรื่อยมาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ชนชั้นนำทางการเมืองการปกครองของสิงคโปร์ใช้วิธีการเชิงรูปธรรมและนามธรรม อย่างไรในการควบคุม ครอบงำการเมืองสิงคโปร์ รวมทั้งสภาพการต่อสู้ของการเมืองในภาคประชาสังคมของสิงคโปร์เองที่ไม่ขึ้น ขอบวิธีการควบคุม ครอบงำทางอำนาจ ความคิดของ ชนชั้นนำสิงคโปร์ ถึงวิธีการทั้งทางตรงและทางอ้อม ปกปิดและเปิดเผย ต่ออำนาจ ของชนชั้นนำทางการเมืองสิงคโปร์ รวมทั้งการทำความเข้าใจและเพื่อการคาดเดาอนาคตการเมืองการปกครองของสิงคโปร์

ชาตินิยมกับการเมืองของผู้นำ

ในเรื่องของชนชั้นนำในการเมืองสิงคโปร์นั้น เราจะพบว่าการเมืองสิงคโปร์ตั้งแต่การได้รับเอกราช นายลี กวน ยู ผู้นำพรรคกิจประชา(PAP) มีบทบาทอย่างมากในฐานะที่สามารถเข้ามาครองอำนาจทางการเมืองได้อย่างยาวนาน ลี กวน ยู นำสิงคโปร์เข้าร่วมกับมาเลเซียใน การเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ แต่คนมาเลย์ค่อนข้างเหยียดหยามคนสิงคโปร์ หลังรวมกันได้สองปี ลี กวน ยู ก็แยกสิงคโปร์ออกจากมาเลเซียแล้วมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจแบบทุนนิยม เสรี กาจจัดผู้คิดต่างทางการเมือง เช่น นักเคลื่อนไหวฝ่ายซ้าย คอมมิวนิสต์

การทำความเข้าใจชนชั้นนำของสิงคโปร์นั้นอาจศึกษาได้แนวคิดของ Max Weber ในเรื่องการอธิบายลักษณะอำนาจชอบธรรมของชนชั้นนำสิงคโปร์ที่จะปกครอง นั้น เวเบอร์กลั่นข้อมูลทางประวัติศาสตร์ออกมาเป็นตัวแบบบริสุทธิ์ของการครอบงำ สามแบบหลัก คือ 1.แบบจารีต (Traditional) เช่นผู้อาวุโสเป็นใหญ่ แบบพ่อปกครองลูก เป็นต้น 2.แบบบุญบาริส่วนตัว (Charismatic) คือการที่เชื่อว่าผู้ปกครองมีความพิเศษเหนือคนธรรมดา และ 3. แบบที่ต้องอาศัยกฎหมายที่มีเหตุผล (Rational-Legal) หรือระบบการปกครองสมัยใหม่เน้นราชการเป็นตัวจักรในการดำเนินการปกครองภายใต้ ขอบเขตอำนาจหน้าที่อันจำกัด มีกฎหมายกำหนด อีกหนึ่งแนวคิดที่สำคัญสำหรับชนชั้นนำทางการเมืองสิงคโปร์ คือ C.Wright Mills ที่ได้เสนอความคิดของเขาเกี่ยวกับการศึกษาชนชั้นนำทางการเมืองในหนังสือ The Power Elite Mills เสนอว่าการจัดองค์กรทางสังคมในสหรัฐอเมริกานั้นจะมีแต่คนในแวดวงระดับสูง เช่นนักการเมือง ข้าราชการระดับสูง ผู้นำกองทัพ และผู้บริหารบริษัทใหญ่ๆ เป็นต้น ที่สถาปนาตนเองเป็นกลุ่มชนชั้นนำในอำนาจ และควบคุมการดำเนินงานของรัฐ คนเหล่านี้มักมาจากพื้นฐานทางสังคมและการศึกษาใกล้เคียงกัน หรือมีความสัมพันธ์ส่วนตัวมาเป็นเวลายาวนาน

ในสังคมการเมืองสิงคโปร์นั้น หลังนายลีลงจากตำแหน่งได้สืบทอดอำนาจผ่าน โก๊ะ จก ตง ลี กวน ยู มีความน่าสนใจในแง่ที่ว่าผู้นำเพียงไม่กี่คนในเอเชียที่ยอมลงจาก อำนาจโดยสมัครใจเมื่อถึงเวลาอันควร การเปลี่ยนตัวนายกเป็นไปอย่างราบรื่นและเรียบร้อย เนื่องจากการเตรียมการเป็นอย่างดีไม่ต่ำกว่า 20 ปี สำหรับการสืบทอดอำนาจจากผู้นำทางการเมืองรุ่นแรก ไปสู่ผู้นำทางการเมืองรุ่นที่สอง ลักษณะการสรรหาผู้นำทางการเมืองในสิงคโปร์นั้น พบว่า ผู้นำรุ่นอาวุโสของพรรคกิจประชาจะเสาะหาบุคคลที่มีความรู้ มีการศึกษาสูง มีความสามารถและมีความประพฤติดี เข้ามาเป็นสมาชิกพรรค แล้วส่งลงสมัครรับเลือกตั้ง ตลอดจนฝึกฝนสมาชิกรุ่นหลังให้ทำหน้าที่สมาชิกรัฐสภาที่ดี นายลีได้ประกาศก่อนหน้า

การลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีถึงสองปี ให้ทุกคนรู้ว่า นายโก๊ะ จก ตง จะเป็นนายกรัฐมนตรีคนถัดไป ชนชั้นนำในสังคมการเมืองสิงคโปร์จึงมีอำนาจอันชอบธรรมจากประชาชนจากการ ต่อสู้เพื่อเอกราชและการสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ อย่างมีเสถียรภาพ ความจาเป็นทางเศรษฐกิจของพลเมืองสิงคโปร์ที่ต้องการการเมืองที่มีความมั่นคง เพราะจากการเป็นชาติที่มีปัญหาจากสภาพสังคมที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ทั้งยังถูกโอบล้อมด้วยประเทศใหญ่ ชนชั้นนำทางการเมืองสิงคโปร์จึงถูกผูกขาดอำนาจอยู่เพียงคนกลุ่มเดียว

ประชาธิปไตยวิถีเอเชีย

ผู้นำของสิงคโปร์คือ ลี กวน ยู มีความสำคัญอย่างมากในแง่ของการกำหนด เป้าหมาย ปรัชญา อุดมการณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมือง ลี กวน ยู นำเสนอแนวคิด ค่านิยมเอเชีย (Asian Values) หรือประชาธิปไตยวิถีทางเอเชีย กล่าวคือลืมองว่า ประชาธิปไตยแบบเสรีเป็นแนวคิดแบบตะวันตก ไม่เหมาะสมกับประเทศในเอเชีย เพราะความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรม ภูมิประเทศ ดังนั้น ประชาธิปไตยเสรีจึงไม่เหมาะสมถ้าจะนำมาใช้ทั้งหมด

ในช่วงประมาณทศวรรษที่ 80 สิงคโปร์เริ่มประสบปัญหาทางวิกฤติเศรษฐกิจมากขึ้น ประชาชนเริ่มอึดอัดกับการปกครองที่ควบคุมวิถีชีวิตในทุกแง่มุม การเลือกตั้งในช่วงเวลานั้นประสบคะแนนเสียงของพรรค PAP ลดลงอย่างมาก แม้จะได้ออกแบบโครงสร้างการเลือกตั้งอย่างกีดกันพรรคฝ่ายค้านแล้วก็ตาม ชนชั้นนำทางการเมืองสิงคโปร์ในขณะนั้นจึงพยายามเสนอแนวคิด “ประชาคมนิยม” (Communitarianism) เพื่อรณรงค์เรื่องความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว และความมั่นคงของรัฐ แนวคิดดังกล่าวมีองค์ประกอบหลักคือ ต้องการเชิดชูความเป็นชาติเหนือกว่าปัจเจกบุคคล สถาบันครอบครัวคือรากฐานที่แท้จริงของสังคม การสนับสนุนจารีตที่ให้ประชาชนผู้น้อยเคารพผู้ใหญ่ การตัดสินใจใดๆก็ตาม ควรเน้นการเห็นพ้องต้องกันมากกว่า การแข่งขัน การถกเถียงกัน และยังต้องสร้างความสามัคคีกันระหว่างประชาชน เพราะสิงคโปร์เป็นประเทศที่รวมกันของความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา ประการสุดท้ายคือ พลเมืองมีหน้าที่ต้องเสียสละแก่บ้านเมือง และรัฐก็ต้องมีสวัสดิการที่ดีแก่ประชาชน อาจกล่าวได้ว่าแนวคิดดังกล่าวโดยรวมให้ความสำคัญกับเรื่องบทบาทและหน้าที่ ของผู้คนในสังคมสอดคล้องกับวัฒนธรรมแบบเอเชีย เช่นแนวทางแบบขงจื้อ

พรรคการเมืองเดียวครองอำนาจ

การเลือกตั้งของสิงคโปร์ตั้งแต่ในยุคหลังการประกาศเอกราชเป็นต้นมา จนกระทั่งปัจจุบัน ไม่มีพรรคการเมืองใดในสิงคโปร์ที่จะสามารถเข้ามามีเสียงข้างมากในสภาได้ การที่สมาชิกพรรคฝ่ายตรงข้ามกับพรรค PAP จะสามารถเข้ามานั่งในสภาได้ก็นับว่าเป็นเรื่องยาก และเกิดขึ้นน้อยมากเนื่องจากการใช้อำนาจทางการเมืองของรัฐบาลเพื่อกีดกัน และความอ่อนแอในตัวพรรคและนักการเมืองฝ่ายค้านเอง รวมทั้งประชาชนชาวสิงคโปร์ที่นิยม พรรค PAP เป็นอย่างมาก เสียงส่วนใหญ่ในสภาอยู่ในมือของพรรค PAP ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 เป็นต้นมา การเลือกตั้งเป็นพื้นฐานที่สำคัญมากในการเมืองระบอบประชาธิปไตย และพรรค PAP ที่ดูว่าเป็นเผด็จการ ก็มีความชอบธรรมทางอำนาจมาจากการเลือกตั้งของประชาชน สิงคโปร์มีการเลือกตั้งตรงตามหลักเกณฑ์ประชาธิปไตย แต่เป็นการเลือกตั้งที่ผลิตนักการเมืองเข้าไปจัดการทางอำนาจของคนจากพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวเป็นตัวแทนของประชาชน Chan Heng Chee เสนอว่า ไม่ควรเรียกระบบพรรคการเมืองและการเลือกตั้งว่าเป็นระบบพรรคเด่นเพียงพรรค เดียว แต่ควรเรียกว่าพรรคการเมืองครองความเป็นจ้าว (Hegemonic Party System) มากกว่า เพราะวาระระบบแรกนั้น ในการเลือกตั้งมีการแข่งขันอย่างยุติธรรมระหว่างบรรดาพรรคการเมืองที่เข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ แต่ในระบบพรรคการเมืองครองความเป็นจ้าว นั้น เป็นการแข่งขันที่มีแต่พรรคเดียวที่มีโอกาสชนะ และมีความได้เปรียบพรรคการเมืองอื่นๆที่อ่อนแอกว่าอย่างมาก

เสถียรภาพและความมั่นคงภายใต้ระบอบกึ่งประชาธิปไตย

การเมืองสิงคโปร์ซึ่งถูกปลูกฝังโดยชนชั้นนำทางการเมืองสิงคโปร์ที่ ให้ความสำคัญของส่วนรวมมากกว่าปัจเจก แนวคิดแบบปัจเจกนิยมเป็นรากฐานและผลผลิตของประชาธิปไตยแบบตะวันตก ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับสังคมสิงคโปร์ การเมืองสิงคโปร์จำเป็นต้องเห็นคุณค่าของส่วนรวม อีกทั้งสิงคโปร์เองเป็นดินแดนที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา การเน้นคุณค่าของส่วนรวมจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง นอกจากเรื่องความหลากหลาย ด้วยความเป็นชาติใหม่ ที่เพิ่งได้รับเอกราชและมีระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย คนสิงคโปร์จำเป็นต้องมีสำนึกเรื่องชาติสูง ไม่ต้องการให้เกิดการแบ่งแยกหรือความขัดแย้งใดๆ เพราะประเทศของตนก็เสียเปรียบจากประเทศรอบข้างอย่างมากแล้ว ดังนั้นคนสิงคโปร์ในช่วงแรกจึงเห็นว่าเสถียรภาพทางการเมืองและความมั่นคงของ ชาติ สำคัญมากโดยเฉพาะเมื่อต้องแข่งขันกันพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สิงคโปร์จำเป็นต้องที่จะต้องเร่งสร้างชาติให้เจริญเติบโตโดยการพัฒนา ทางเศรษฐกิจ เพราะเป็นทางเดียวที่ชาติเล็กๆอย่างสิงคโปร์จะก้าวขึ้นมามีอำนาจในการเมือง โลกได้

การเติบโตทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์นับว่ามีความก้าวหน้าเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเมืองสิงคโปร์มีเสถียรภาพสูง คนสิงคโปร์นิยมชมชอบการเมืองแบบลี้กวนยู เพราะลี้กวนยูมีภาพของความสุจริต ความฉลาดเฉลียว ในการบริหารประเทศ นโยบายทางเศรษฐกิจของลี ทำให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจสิงคโปร์อย่างมากมาย เกิดการกระจายทางทรัพยากรอย่างทั่วถึง ด้วยหลักประชานิยม นั้น ลีเห็นความสำคัญของการจัดสรรสวัสดิการแก่ประชาชนเป็นอย่างมาก แม้พื้นที่ของสิงคโปร์จะมีจำกัด แต่ลีสามารถบริหารจัดการที่อยู่อาศัย สาธารณูปโภคให้กับคนสิงคโปร์ได้อย่างดี ภายในเวลาไม่กี่ทศวรรษ สิงคโปร์กลายเป็นประเทศที่มีระบบการเมืองและการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่มีความ มั่นคงมากเป็นลำดับต้นๆของโลก ว่ากันว่าคุณภาพชีวิตคนสิงคโปร์ คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนสิงคโปร์ถือว่ามีความคุณภาพดีที่สุดในลำดับต้นๆของ โลกเลยทีเดียว สิ่งหนึ่งเกิดจากภูมิศาสตร์ทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์เองที่มีความเหมาะสมแก่การ เป็นเมืองท่าทางการขนส่งทางทะเล เชื่อมโยงระหว่างประเทศในเอเชียกับยุโรปและ อาฟริกา นอกจากนี้สิงคโปร์ยังมีความสามารถในการจัดการด้านการแลกเปลี่ยนสินค้าของ ภูมิภาค เป็นศูนย์กลางของเงินทุนหมุนเวียนในภูมิภาค กล่าวได้ว่าในภาคการผลิตของสิงคโปร์นั้นมีปริมาณน้อยมากเพราะสภาพทาง ภูมิศาสตร์ สิ่งแวดล้อม ขนาดพื้นที่ที่ไม่เอื้อต่อการลงทุนด้านปัจจัยการผลิต แต่สิงคโปร์สามารถเปลี่ยนแนวโน้มการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจเข้าสู่ ภาคบริการ และ ภาคการเงิน การลงทุน ศูนย์กลางการบริหารจัดการเป็นต้น ดังนั้นในแต่ละปี สิงคโปร์จึงสามารถหากำไร จากการแสวงหามูลค่าดังกล่าวได้จำนวนมาก และเพียงพอต่อการสร้างความเป็นอยู่ที่ดีของพลเมือง

การสร้างชาติด้วยการสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

ภายใต้การจำกัดการแสดงออกทางการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองคือสภาพ สังคมสิงคโปร์ที่เกิดขึ้นมาในอดีตจนถึงปัจจุบัน รัฐบาลในอดีตใช้กลไกทางอำนาจรัฐบังคับและควบคุมความคิดทางการเมืองของ พลเมืองอย่างเข้มงวด ในเชิงกระบวนการและระบบการเมืองนั้น พรรค PAP ซึ่งมีอำนาจทางการเมืองมาตั้งแต่แรก ได้ปรับเปลี่ยนกลไกการเลือกตั้ง

หรือใช้กลวิธีนอกกฎหมาย เพื่อจัดการกับนักการเมืองฝ่ายค้าน ในด้านประชาสังคมนั้น สื่อมวลชนสิงคโปร์ถูกจำกัดการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองอย่างมาก อาจารย์ในมหาวิทยาลัยก็อาจถูกรัฐบาลจับกุมได้ถ้าแสดงการวิพากษ์วิจารณ์ รัฐบาล ยุค รัฐบาล ลิกวนยู และโก๊ะจ๊กตง มีการห้ามโฆษณาชวนเชื่ออย่างมาก เช่นการจำกัดการซื้อขายสื่อที่วิจารณ์รัฐบาล ทาลาย การตลาดของสื่อที่วิพากษ์นโยบายรัฐบาล จำกัดการขายสื่อต่างประเทศบางฉบับที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลสิงคโปร์ การควบคุมทางเศรษฐกิจและการเมืองคือวิธีการของรัฐบาลสิงคโปร์ในการแทรกแซงการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนทั้งในและต่างประเทศ

อำนาจเด็ดขาดของรัฐบาลต่อพลเมืองสิงคโปร์นั้น นอกจากการห้ามการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองที่แตกต่างจากรัฐบาล ยกเว้นองค์กรภาคประชาชนที่รัฐบาลเป็นผู้สนับสนุน รัฐบาลยังใช้กลไกความรุนแรงบังคับ เช่นการใช้กฎหมายเล่นงานผู้ที่ดำเนินการต่อต้านรัฐบาล เคยมีผู้ที่ถูกจับกุมจากรัฐบาลมาคุมขังเป็นเวลาหลายเดือน และถูกปล่อยตัวต่อหน้าสื่อมวลชนเมื่อยอมรับสารภาพว่าเป็นผู้สนับสนุนแนวทาง มาร์กซิสจริง ต่อมาบุคคลเหล่านี้เปิดเผยว่าตนถูกบังคับให้สารภาพเช่นนั้นเพราะถูกกระทำการ อย่างทารุณทั้งทางร่างกายและจิตใจ และอีกหลายกรณีที่รัฐใช้ระบอบยุติธรรมในการจัดการกับผู้ดำเนินการทางการเมือง เมืองที่ต่อต้านและน่าสงสัยว่าต่อต้านต่อรัฐบาล

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์กับการก่อรูปการเมืองสิงคโปร์

เศรษฐกิจการเมืองทุนนิยมกับการเปลี่ยนแปลง สิงคโปร์เริ่มพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างเต็มที่ในช่วงหลังการได้รับเอกราช เนื่องด้วยต้องการสร้างความเข้มแข็งของรัฐ-ชาติตน เพราะสิงคโปร์เป็นประเทศเล็กและมีปัญหาเรื่องความหลากหลายทางเชื้อชาติ สิงคโปร์จึงสร้างความเป็นชาตินิยมผ่านทางเศรษฐกิจ โดยไม่สนใจการพัฒนาทางการเมืองมากนัก การพัฒนาทางการเมืองของสิงคโปร์เน้นเฉพาะเรื่อง เชิงโครงสร้าง-หน้าที่ การเมืองเชิงสถาบัน แต่ยังคงพร่องในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมือง ขนชั้นนำทางการเมืองสิงคโปร์สร้างความเป็นชาติผ่านอุดมการณ์เพื่อส่วนรวม และชี้ให้เห็นถึงความเลวร้ายของแนวคิดปัจเจกชนนิยม ทั้งยังใช้กลไกรัฐเชิงบังคับและเชิงอุดมการณ์เป็นเครื่องมือทางการเมืองในการกล่อมเกล้าและกาจัดการเคลื่อนไหวต่อต้าน จะเห็นได้ว่าบทบาทรัฐของสิงคโปร์นั้นมีความโดดเด่นและสำคัญมาก รัฐมีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาและสร้างอุดมการณ์ครอบงำการพัฒนาแบบทุนนิยม ขนชั้นนำสิงคโปร์ต่อต้านการเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์มีการปราบปรามฝ่ายซ้ายอย่างรุนแรง ขนชั้นนำสิงคโปร์เลือกแนวทางการพัฒนาแบบทุนนิยมเสรีโดยอยู่เคียงข้างสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ในอดีต จนถึงปัจจุบัน ในทางเศรษฐกิจนั้น ศาสตราจารย์ คุนิโอะ เสนอว่า ทุนนิยมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไม่มีประสิทธิภาพ เป็นทุนนิยมเทียม เพราะ รัฐแทรกแซงอย่างมีประสิทธิภาพ มีเทคโนโลยีต่ำและไม่สอดคล้องทิศทางการพัฒนา รวมทั้งการกีดกันทางการเมืองกับเศรษฐกิจบนพื้นฐานของความต่างทางเชื้อชาติ คุนิโอะเสนอว่า ไม่สามารถมองสิงคโปร์ซึ่งมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและมีความเจริญ สูงมาก ว่าเป็นรูปแบบที่ถูกต้องของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศนี้ไม่ใช่แบบอย่างประเทศทุนนิยมอุตสาหกรรม เพราะนายทุนที่มีความสามารถในการผลิตส่งออกส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ สิงคโปร์ไม่สามารถสร้างระบบพลวัตรทุนนิยมของตนเองได้เพราะพึ่งทุนต่างชาติ มาก แม้จะมีเทคโนโลยีดี ไม่กีดกันเรื่องเชื้อชาติ และมีการแทรกแซงระบบตลาดได้มีประสิทธิภาพกว่าหลายๆประเทศในเอเชียก็ตาม

บทบาทรัฐในการพัฒนาในสิงคโปร์จึงมีความชัดเจนมาก เพราะรัฐบาลกลายเป็นผู้ถือหุ้นและนักลงทุนรายใหญ่ในธุรกิจต่างๆจำนวนมาก ทุนนิยมในสิงคโปร์เป็นทุนนิยมที่เสรีแต่ถูกจำกัดอย่างมากในทางการเมือง เศรษฐกิจในสิงคโปร์เป็นเศรษฐกิจที่เน้นภาคการเงินและการบริการมากกว่าภาคการผลิตที่เป็นจริง

เศรษฐกิจกับเสรีภาพในการเมืองสิงคโปร์

ในเรื่องเสรีภาพทางการเมืองกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์นั้น มีความขัดแย้งกันอย่างมาก นิยามของประชาธิปไตยในระบบเศรษฐกิจการเมืองทุนนิยมนั้น เราอาจนิยามอย่างง่าย ๆ ได้ว่าคือ การมีการเลือกตั้งเสรี มีรัฐบาลและผู้แทนที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งด้วยหลักการดังกล่าว เราจะพบว่า พรรคการเมืองอย่าง PAP นั้น ก็ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนชาวสิงคโปร์อย่างมาก ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน แต่ประชาธิปไตยในสิงคโปร์ยังเป็นกึ่งประชาธิปไตยอยู่นั้น เพราะพลเมืองสิงคโปร์ยังไม่มีสิทธิเสรีภาพในการรวมตัว แสดงออก และมีช่องทางการรับข้อมูลข่าวสารอย่างหลากหลาย เสรี Barrington Moore เสนอว่าชนชั้นกลางจะเป็นผู้สร้างประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม ประชาธิปไตยแบบตะวันตกมาจากการปฏิวัติของชนชั้นกลาง เมื่อเรามาย้อนดูชนชั้นกลางในประวัติศาสตร์การเมืองสิงคโปร์จนถึงปัจจุบัน เราจะ พบว่า ชนชั้นกลางของสิงคโปร์นั้นก็ไม่ได้ชื่นชอบและสนับสนุนระบอบประชาธิปไตยมาก ชักเท้าไทร์ เพราะเราจะเห็นว่าชนชั้นกลางส่วนใหญ่ใน

สิงคโปร์ ก็สนับสนุนอำนาจรัฐแบบเด็ดขาดโดยปราศจากการตรวจสอบถ่วงดุล ในการเลือกตั้งที่ฝ่ายรัฐบาลกำหนด กฎเกณฑ์การเลือกตั้งเข้าข้างตนเอง มีการใช้ระบบกฎหมายเล่นงานฝ่ายตรงข้าม และฝ่ายที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล แต่ชนชั้นกลางสิงคโปร์ก็ยังเลือกพรรค PAP เข้ามาดำรงตำแหน่งอย่างท่วมท้น จนเป็นการสืบทอดอำนาจทางการเมืองอยู่เพียงชนชั้นนำทางการเมืองบางกลุ่ม นอกจากนี้เรายังจะเห็นได้ว่าชนชั้นกลางสิงคโปร์ยังเคลื่อนไหวทางการเมือง เพียงเฉพาะประโยชน์ทางเศรษฐกิจแบบคับแคบเท่านั้น

ชนชั้นกลางกับเสรีภาพในสิงคโปร์มิใช่ภาพนิ่งที่ปราศจากพลวัตและการเปลี่ยนแปลงเสียเลย ในช่วงที่สิงคโปร์เกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจนั้น ก็เกิดการเรียกร้องทางการเมืองเช่นกัน ลึกๆแล้วก็มีคนจำนวนมากเช่นกันที่อดอับและคับแค้นใจจากการปกครองอำนาจนิยม ของรัฐบาลในช่วงหลังนายลีควนยู ลงจากตำแหน่ง นายโก๊ะจ๊กตง ซึ่งมีความก้าวหน้าทางความคิดมากกว่านายลี ก็เริ่มเห็นกระแสการไม่พอใจดังกล่าวก็นำได้พยายามลดหรือป้องกันการเรียกร้องทางการเมืองจากการไม่มีอำนาจของพลเมืองในการกำหนดนโยบายรัฐ ด้วยการจัดให้มีการสำรวจความคิดเห็น รับฟังความคิดเห็น เพิ่มอำนาจและการมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นต้น เพื่อลดกระแสความรุนแรงทางการเมือง จากชนชั้นกลางหน้าใหม่ที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก การต่อสู้กับอำนาจรัฐกับรัฐบาลสิงคโปร์กระทำได้ไม่ง่าย แต่กระแสความไม่พอใจถูกระเบียบทางสังคมที่เคร่งครัด เข้มงวดอย่างยิ่งนั้นย่อมก่อให้เกิดการต่อต้าน การต่อสู้กับกฎหมายที่เข้มงวดในชีวิตประจำวันของชาวสิงคโปร์เช่น การถ่ายปัสสาวะในลิฟท์ เวลาไม่มีคน ทิ้งกันบูหรี่ ฯลฯ นี่คือการต่อสู้ในชีวิตประจำวันของคนสิงคโปร์

แนวโน้มทางการเมืองในอนาคตในเรื่องการแสดงออกทางการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของพลเมืองสิงคโปร์นั้น สามารถคาดเดาได้ว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ก้าวหน้ามากขึ้น เพราะรัฐบาลไม่สามารถจำกัดการแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นในอดีต โลกยุคโลกาภิวัตน์ที่มีลักษณะไร้พรมแดนทางการสื่อสาร ได้เข้ามาจำกัดการใช้อำนาจของรัฐมากขึ้น ทั้งรัฐยังไม่สามารถสร้างวาทกรรมครอบงำได้อย่างง่ายดายเช่นเดิม เพราะกลไกการวิพากษ์วิจารณ์อำนาจเผด็จการมีอำนาจมากขึ้นทั้งโดยตรง และเปิดเผย ปกปิด และซ่อนเร้นมากขึ้นนั่นเอง

การเมืองเชิงอุดมการณ์ : การสร้างอำนาจของชนชั้นปกครองในสิงคโปร์

แนวคิดที่ใช้อธิบายการเมืองสิงคโปร์ที่สำคัญคือ แนวคิดของอันโตนิโอ กรัมสซีเรื่องอำนาจ คือการใช้อำนาจของกลุ่ม/ชนชั้นใดๆ เพื่อสร้างภาวะการครอบครองความคิด และมีอำนาจเหนือกลุ่ม/ชนชั้นอื่นๆในสังคม โดยการใช้อำนาวดังกล่าวนั้น ปราศจากการใช้ความรุนแรง หรือการบังคับในเชิงกายภาพ แต่เป็นการใช้อำนาจผ่านกลไกชนิดต่างๆ เพื่อครอบครองความคิด โน้มน้าว และทำให้เกิดการยอมรับ เพื่อก่อให้เกิดขึ้นซึ่งความยินยอมพร้อมใจ และได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มพลังทางสังคมและชนชั้นต่างๆ โดยที่ผู้คนในกลุ่ม/ชนชั้นที่ถูกกระทำนั้นไม่ทราบ หรือไม่สามารถตระหนักได้ว่าตนได้ถูกครอบครองความคิดไปแล้ว

กลุ่มก้อนทางประวัติศาสตร์ครองอำนาจในการเมืองสิงคโปร์

กลุ่มก้อนทางอำนาจ(Power Bloc)ซึ่งนำโดยนายลีควนยู สามารถสถาปนาทางอำนาจ เหนือกลุ่มก้อนทางอำนาจอื่นๆ เข้ามามีอำนาจทางการเมืองเหนือระบบการเมืองการปกครองของสิงคโปร์ โดยลีควนยู ได้ทำสงครามช่วงชิงที่มั่น (War of Movement) กับสังคมการเมือง (Political Society) เพื่อกำจัดศัตรูทางการเมืองที่มีแนวคิดตรงข้าม ในช่วงแรกคือการใช้กำลัง(Coercion) กองทัพปราบปรามฝ่ายซ้าย และกลุ่มที่เคลื่อนไหวทางการเมืองที่ต่อต้านระบบเศรษฐกิจการเมืองในขณะนั้น ลีควนยูครองอำนาจมาอย่างยาวนาน ชนชั้นปกครองในทัศนะของกรัมสซีจะไม่สามารถดำรงในอำนาจอยู่ได้ โดยเฉพาะในรัฐสมัยใหม่ ก็ต้องทำสงครามช่วงชิงความคิด (War of Position) ในพื้นที่ของประชาสังคม (Civil Society) โดยการสร้างอุดมการณ์ทางสังคม แนวทางชาตินิยมขึ้นมาเพื่อสร้างการครองอำนาจทางความคิด เพื่อก่อให้เกิดความเห็นร่วมในการปกครองและการพัฒนา ให้ประชาสังคมยินยอม/ยอมรับ(Consent)ต่อการใช้อำนาจของรัฐบาล ในกระบวนการสร้างอำนาจของชนชั้นนำในพรรค PAP นั้น สามารถสืบทอดทางอำนาจมาอย่างยาวนานถือได้ว่า ชนชั้นนำทางการเมืองของพรรค PAP สามารถสร้างอำนาจทางการเมืองสิงคโปร์ได้อย่างประสบความสำเร็จ กลายเป็นกลุ่มก้อนทางประวัติศาสตร์ (Historical Bloc)ทางการเมืองสิงคโปร์แบบรัฐอำนาจนิยมมาการพัฒนา

ประชาสังคมกับการต่อต้านอำนาจ

ใช้ว่าการสร้างอำนาจของกลุ่มก้อนทางอำนาจดังกล่าวจากพรรค PAP ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน พื้นที่ในการสร้างอำนาจของชนชั้นปกครองคือพื้นที่การเมืองในภาคประชาสังคม (Civil Society) จะมีแต่ความราบรื่น สามารถสถาปนาอำนาจในสังคมการเมืองและประชาสังคมได้อย่างสมบูรณ์ แต่ในพื้นที่ที่ประชาสังคมนั้น เนื่องจากเป็นพื้นที่นอกภาครัฐ เป็นพื้นที่สำหรับการต่อสู้เชิงความคิด วาทกรรม ความหมาย อุดมการณ์ การช่วงชิงนิยาม การสร้างอำนาจมักจะมีกลุ่มพลังที่ต่อต้านต่อการสร้าง/ครองอำนาจ (Counter-Hegemony) ซึ่งเป็นกลุ่มที่สร้างหรือมีความคิด นิยาม ความหมาย อุดมการณ์ที่ต่อต้านหรือแตกต่างต่ออำนาจในปัจจุบัน การต่อต้านดังกล่าวกระทำโดยการทาสงครามช่วงชิงพื้นที่ทางความคิดผ่านพื้นที่ภาคประชาสังคม รวมทั้งการทาสงครามช่วงชิงที่มั่น(อำนาจรัฐ) ในพื้นที่สังคมการเมืองด้วย การต่อต้านต่ออำนาจของรัฐบาลสิงคโปร์อาจเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลาทุกโอกาส อาจจะเป็นการต่อต้านในชีวิตประจำวัน การต่อต้านในที่ทำงาน เป็นต้น เช่น การต่อต้านต่อกฎหมายที่เข้มงวดก็อาจแสดงออกผ่านการฝ่าฝืนกฎหมายเมื่อไม่มีคน เห็น เช่นการทิ้งขยะในที่ห้ามทิ้ง การเขียนประณามรัฐบาลในห้องน้ำ การแอบถ่ายในลิฟท์ เป็นต้น ซึ่งกรณีเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างมากในสิงคโปร์จนกระทั่งปัจจุบัน

การต่อต้านต่ออำนาจในสิงคโปร์ที่น่าสนใจอาจแสดงออกมาผ่านงานศิลปะ การแสดง การละคร ภาพยนตร์ก็ได้ เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง I NOT STUPID ที่ทำออกมาเพื่อต้องการต่อต้านต่ออำนาจการครองความคิดจิตใจของรัฐบาล ที่พยายามสร้างบรรทัดฐานทางสังคม กำหนดค่านิยมที่ถูก กำหนดทิศทางในการดำเนินชีวิต จากสถิติเสรีภาพในการเลือก และการแสดงออกต่างๆ รัฐบาลสิงคโปร์ มีบทบาทอย่างมากในการนาทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ภาพยนตร์เรื่องนี้ เค้าโครงเรื่องจึงถูกสร้างขึ้นมาเพื่อชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของเสรีภาพของ ปังเจก ซึ่งเป็นแนวคิดที่ต่อต้านต่อวาทกรรมเพื่อส่วนรวม เชื่อฟังอำนาจรัฐ เคารพกฎระเบียบ เน้นความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว เช่นที่เคยเป็นมา ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงเป็นภาพยนตร์ที่ขัดแย้ง/ต่อต้าน ต่ออุดมการณ์หลักของสังคม อย่างอุดมการณ์แบบประชานิยมที่เกิดขึ้นในสมัย ลีควงยู และได้เสนอ/สถาปนา ความหมายใหม่ที่เน้นความสำคัญของเสรีภาพในการคิด พูด ทา มากขึ้น

การเมืองสิงคโปร์กับประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ : นัยยะสำคัญทางการศึกษา

ชนชั้นนำทางอำนาจ กษัตริย์ ทหาร ราชการ

เราจะเห็น ได้ว่าชนชั้นนำทางการเมืองของสิงคโปร์ผูกขาดอยู่กับกลุ่มคนจำนวนน้อยที่ไม่ มีความแตกต่างทางอุดมการณ์ทางการเมืองและการพัฒนาทางเศรษฐกิจเลย เนื่องจากผู้นำที่มารับอำนาจต่อกี่ล้านแล้วแต่เป็นคนที่มีความสัมพันธ์กับผู้ นำคนก่อนเป็นอย่างดี และยังสานต่อแนวทางการปกครองและการครอบงำทางอุดมการณ์เช่นเดิม ชนชั้นนำสิงคโปร์มีลักษณะที่เป็นเผด็จการทางการเมือง แต่มีเสรีภาพทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ จะไม่เปิดให้มีการแสดงออกหรือเรียกร้องทางการเมืองในอันที่จะมากระทบต่อ สถานะและอำนาจของตน การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในสิงคโปร์จึงถูกผูกขาดอยู่ในมือคนเพียงหยิบมือ เดียว ชนชั้นปกครองสิงคโปร์ยังสามารถสร้างการครองความคิดจิตใจ สอดใส่อุดมการณ์และวัฒนธรรมต่อประชาสังคมสิงคโปร์อยู่เสมอเพื่อมิให้เกิดการ ต่อต้านและเห็นชอบ ยินยอมพร้อมใจกับการปกครอง

ชนชั้นปกครองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในแต่ละประเทศก็มีลักษณะที่คล้ายคลึง และแตกต่างกันไป ตามลักษณะการเมืองแต่ละรูปแบบของแต่ละประเทศ ในพม่า ชนชั้นปกครองคือทหาร ซึ่งมีจุดเด่นในการใช้กำลังปราบปราม มากกว่าชนชั้นปกครองในสังคมที่ยอมรับต่อโครงสร้างประชาธิปไตย ดังนั้นเมื่อมีการเรียกร้องทางการเมืองที่มีพลังมากขึ้น กองทัพจึงดาเนินการปราบปรามด้วยกำลังและอาวุธ ในฟิลิปปินส์นั้น ชนชั้นนำเข้ามามีอำนาจได้ภายใต้การอานวยประโยชน์ให้กับกลุ่มอิทธิพลท้องถิ่น อย่างเพียงพอ ชนชั้นนำอิทธิพลท้องถิ่นเป็นเส้นสายในการหล่อเลี้ยงรัฐบาลแห่งชาติ เพราะระบบราชการไม่เข้มแข็ง ลักษณะการใช้อำนาจก็แตกต่างกันไป ชนชั้นนำจึงสร้างอำนาจและความชอบธรรมผ่านเศรษฐกิจและอำนาจทางการเมืองเป็นหลัก ในไทยนั้นมีสถาบันกษัตริย์และอำมาตยาธิปไตยที่ยังคงมีอำนาจทางการเมืองอยู่ สถาบันกษัตริย์เป็นสัญลักษณ์ทางการเมือง ที่อำมาตยาธิปไตยใช้เป็นศูนย์กลางทางอุดมการณ์ในการปกครองประเทศผ่านพรรคการเมืองเครื่องมือ รวมถึงการทาการยึดอำนาจโดยตรงในปี 2549 ชนชั้นปกครองของไทย มีความสามารถมากในการสร้างอำนาจ สถาบันกษัตริย์สามารถสถาปนาพระราชอำนาจเหนือกลุ่มพลังทางการเมืองใดๆใน ประเทศได้ โดยกลายมาเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดของกลุ่มก้อนทางประวัติศาสตร์

ในด้านการศึกษาคอนกรีตส่วนบนกับการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เราจะพบว่าโครงสร้างส่วนบน เช่น สื่อ ระบบการศึกษา ศาสนา อุดมการณ์ ลัทธิการปกครอง ฯลฯ คือพื้นที่ของการสร้างการครองความคิดจิตใจ ของชนชั้นนำทางการเมือง ในสิงคโปร์ มีการห้ามการนำเสนอข่าว หรืองานวิชาการที่วิพากษ์วิจารณ์นโยบายรัฐบาล แต่รัฐบาลใช้สื่อของตนในการสร้างความชอบธรรมทางอำนาจของตน นอกจากนี้ลักษณะเด่นของการเมืองเชิงอุดมการณ์ในการเมืองสิงคโปร์คือการสร้าง วาทกรรมประชานิยมขึ้นมาเพื่อสร้างการครอบครองความคิดคน ผ่านโครงสร้างส่วนบนดังกล่าว

ในกรณีสังคมเผด็จการอย่าง พม่า ลาว เวียดนาม เป็นที่ชัดเจนว่ารัฐควบคุมโครงสร้างส่วนบนไว้ทั้งหมด และกำลังถูกบั่นทอนอย่างหนักจากสื่อสมัยใหม่ที่เพิ่มพื้นที่ ความหลากหลาย และความรวดเร็วในการต่อสู้ ช่วงชิงพื้นที่ทางความคิด ในสังคมกึ่งเผด็จการก็เช่นเดียวกัน คือ กัมพูชา ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย ประเทศเหล่านี้มีรัฐที่มักใช้อำนาจของตนเบี่ยงเบนกระบวนการประชาธิปไตยเสมอ โครงสร้างส่วนบนของประเทศเหล่านี้ก็คล้ายคลึงกันคือใช้ในการขัดเกลาทาง อุดมการณ์และความคิดทางการเมืองเป็นให้สอดคล้องกับชนชั้นปกครองเป็นหลัก เช่นในแบบเรียนไทยที่สร้างความรู้ความเข้าใจประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยตัวเอง ผ่านองค์ความรู้แบบ อนุรักษนิยมและชาตินิยม มองประเทศอื่นๆ จากจุดยืนอคติทางชาติของตน แต่ในประเทศดังกล่าวก็นับว่ายังมีพื้นที่สำหรับการต่อสู้ต่ออำนาจของชนชั้น ปกครองกึ่งเผด็จการอยู่มาก การเมืองในพื้นที่ประชาสังคม การเมืองเชิงอุดมการณ์ การต่อสู้เรื่องนิยาม ความหมาย จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งในการศึกษาการเมืองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในประเด็นการศึกษาเรื่องเศรษฐกิจทุนนิยมกับเสรีภาพของปัจเจกใน สิงคโปร์นั้น ตรงนี้เป็นข้อสรุปที่น่าสนใจว่า ชนชั้นกลางในประเทศทุนนิยมกำลังพัฒนานั้น ไม่ใช่ผู้ที่ชื่นชอบต่อเสรีภาพและประชาธิปไตยเสมอไป ชนชั้นกลางในสิงคโปร์ยินยอมต่ออำนาจเผด็จการและเรียกร้องในประเด็นที่คับแคบ ทางเศรษฐกิจเท่านั้น ตราบใดที่ไม่มีความจำเป็น หรือเกิดความรู้สึกถึงการใช้อำนาจที่มากเกินไปจนละเลยความสามารถในการอดทนได้ ตรงนี้ทำให้การศึกษาและทำความเข้าใจทางการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นั้น ไม่สามารถละเลยประเด็นเรื่องความเชื่อมโยงและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับสังคมการเมืองได้ ในกรณีชนชั้นกลางในไทย ก็มีแนวโน้มความเป็นอนุรักษนิยมสูงและขัดต่อความก้าวหน้าเสียด้วย อาจคล้ายคลึงกับการเมืองสิงคโปร์มาก เพราะชนชั้นกลางไทยยังพอใจกับโอกาสทางเศรษฐกิจของตนอยู่ ไม่สนใจการเรียกร้องทางอำนาจการเมืองของคนระดับล่างกว่าตน และมองการเคลื่อนไหวของคนชั้นกลางระดับล่างว่าเป็น การขัดขวางต่อการพัฒนาเป็นต้น ประเด็นเรื่องเสรีภาพทางการเมืองกับความมั่นคงทางเศรษฐกิจจึงเป็นความขัดแย้งที่จำเป็นในสังคมทุนนิยมเสรีประชาธิปไตย การเมืองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็ยังคงต้องการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นสมัยใหม่และการพัฒนาทางการเมืองอยู่ในหลายประเทศ พลังสำคัญในการเปลี่ยนแปลงในโลกยุคโลกาภิวัตน์ปัจจุบันจึงไม่ได้ผูกขาดอยู่แค่ ปัจจัยใดเพียงปัจจัยเดียว แต่เกิดจากพลวัตรทั้งสังคมในทุกระดับ

บรรณานุกรม

- เก่งกิจ กิตติเรียงลาภ, เศรษฐศาสตร์การเมืองว่าด้วยการต่อสู้ทางชนชั้นในประเทศไทยจาก พ.ศ.2535 ถึง พ.ศ. 2549 : ศึกษาการขึ้นสู่อำนาจทางการเมืองและการเสื่อมทางอำนาจของรัฐบาลพรรคไทยรักไทย, วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551
- โครีน เฟื่องเกษม, การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองสิงคโปร์, กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ, 2542
- ใจ อึ้งภากรณ์, การเมืองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: ข้อถกเถียงทางการเมือง, [ม.ป.ท.], 2552.
- โยะชิฮะระ คุนิโอะ เขียน, รัศมีดารา ชันติกุล และคณะ แปล, กาเนตทุนนิยมเทียมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544
- วิชรพล พุทธรักษา, “ รัฐบาลทักษิณกับความพยายามสร้างภาวะการครองอำนาจ ” , วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการปกครอง) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- วารุณี โอสธารมย์, แบบเรียนไทยกับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ “เพื่อนบ้านของเรา” ภาพสะท้อนเจตนาคติอุดมการณ์ชาตินิยมไทย, ใน รัฐศาสตร์สาร, ปีที่22 ฉบับที่3 2544
-

หนังสือภาษาอังกฤษ

- Barrington Moore, Social origins of dictatorship and democracy, Penguin: London, 1974
- Chua Beng-Huat, Communitarian Ideology and Democracy in Singapore. London: Routledge, 1995
- Chan Heng Chee, Political Parties, in Jon S.T. Quah and other, eds, Government and Politics of Singapore, Singapore: Oxford University Press, 1987.
- Frank Parkin, Max Weber, London: Routledge, 2002,
- Garry Rodan, Transparency and Authoritarian rule in Southeast Asia Singapore and Malaysia, London: RoutledgeCurzon, 2004,
- John Eldridge, C. Wright Mills, London : Tavistock Publications, 1983,
- Jon S.T. Quah, Singapore Meritocratic City-State, in Government and Politics in Southeast Asia, John Funton, ed. Singapore: Institute of Southeast Asia Studies, 2001
- Michael D. Barr, Lee Kuan Yew The Beliefs behind the Man, Kuala Lumpur : New Asian Library, 2009
- Michael R.J. Vatikiotis, Political Change in Southeast Asia, London: Routledge, 1966
- William Case, Politics in Southeast Asia : Democratic or Less, Richmond Surrey : Curzon Press, 2002
-

บรรณานุกรม

ข้อมูลจาก : http://www.baanjomyut.com/library_2/asean_community/singapore/02.html